Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

21 март 2012 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран за предотвратяване на ядреното разпространение — Замразяване на средства — Жалба за отмяна — Задължение за мотивиране — Право на защита — Право на ефективна съдебна защита — Грешка в преценката — Тежест и степен на доказване“

По съединени дела T-439/10 и T-440/10

Fulmen, установено в Техеран (Иран),

Fereydoun Mahmoudian, с местожителство в Техеран,

за които се явява A. Kronshagen, avocat,

жалбоподатели,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Bishop и г-жа R. Liudvinaviciute-Cordeiro, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват г-н M. Konstantinidis и г-жа É. Cujo, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет, от една страна, искане за отмяна на Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, стр. 25), както и на Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81) и на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1), в частите им, които се отнасят до жалбоподателите, и от друга страна, искане да се признае наличието на вреда, претърпяна от жалбоподателите в резултат на приемането на горепосочените актове,

* Език на производството: френски.

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа K. Jürimäe и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 23 ноември 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят по дело T-439/10, Fulmen, е иранско дружество, което извършва дейност по-специално в сектора на електрическото оборудване.

2 Жалбоподателят по дело T-440/10, г-н Fereydoun Mahmoudian, е мажоритарен акционер и председател на управителния съвет на Fulmen.

Ограничителни мерки, приети срещу Ислямска република Иран

3 Настоящото дело се вписва в рамките на ограничителните мерки, въведени с цел оказване на натиск върху Ислямска република Иран, за да преустанови ядрените дейности, представляващи риск от разпространение и разработване на системи за ядрено оръжие (наричани по-нататък „ядреното разпространение“).

4 В Европейския съюз са приети Обща позиция 2007/140/ОВППС на Съвета от 27 февруари 2007 година относно ограничителните мерки срещу Иран (ОВ L 61, стр. 49) и Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1).

5 Член 5, параграф 1, буква б) от Обща позиция 2007/140 предвижда замразяване на всички финансови средства и икономически ресурси на определени категории лица и образувания. Списъкът на тези лица и образувания се съдържа в приложение II към Обща позиция 2007/140.

6 Доколкото става въпрос за правомощията на Европейската общност, член 7, параграф 2 от Регламент № 423/2007 предвижда замразяване на финансовите средства на лицата, образуванията или структурите, които Съветът на Европейския съюз е определил като участници в разпространението на ядрено оръжие съгласно член 5, параграф 1, буква б) от Обща позиция 2007/140. Списъкът на тези лица, образувания и структури се съдържа в приложение V към Регламент № 423/2007.

7 Обща позиция 2007/140 е отменена с Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, стр. 39).

8 Член 20, параграф 1 от Решение 2010/413 предвижда замразяване на финансовите средства на няколко категории образувания. Тази разпоредба се отнася по-специално до „лица [и образувания] […], които участват, имат пряко отношение или предоставят подкрепа за […]

разпространението на ядрени оръжия] или [до] лица или образувания, действащи от тяхно име или по тяхно указание, или образувания, притежавани или контролирани от тях, включително по незаконен начин, […], изброени в приложение II“.

9 Член 19, параграф 1 от Решение 2010/413 предвижда освен това ограничения при влизането на територията на държавите членки по отношения на лицата, изброени в списъка в приложение II към Решението.

10 Съгласно член 24, параграфи 2—4 от Решение 2010/413:

„2. Когато Съветът реши да подложи лице или образувание на мерките, посочени в член 19, параграф 1, буква б) и член 20, параграф 1, буква б), той изменя съответно приложение II.

3. Съветът уведомява лицето или образуванието, посочено в [параграф] 2, за своето решение, включително за основанията за включване в списъка, пряко, ако адресът е известен, или чрез публикуване на обявление, за да се предостави възможност на това лице или образувание да представи забележки.

4. Когато са представени забележки или нови съществени доказателства, Съветът преразглежда решението си и съответно уведомява лицето или образуванието“.

11 Списъкът в приложение II към Решение 2010/413 е заменен с нов списък, приет с Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81).

12 Регламент № 423/2007 е отменен с Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 281, стр. 1).

13 Член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010 гласи:

„Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от лицата, образуванията или структурите, включени в списъка в приложение VIII. Приложение VIII включва физически и юридически лица, образувания или структури, […] които в съответствие с член 20, параграф 1, [буква] б) от Решение [2010/413], са определени като:

а) участващи в, пряко свързани с или подпомагащи дейности [свързани с ядреното разпространение], [...] както и [...] притежавани или контролирани от такова лице, образувание или структура, включително посредством незаконни средства, действащи от тяхно име и по тяхно указание;

[…]“.

14 Съгласно член 36, параграфи 2—4 от Регламент № 961/2010:

„2. Когато Съветът реши да подложи физическо или юридическо лице, образувание или структура на мерките, посочени в член 16, параграф 2, той изменя съответно приложение VIII.

3. Съветът уведомява физическото или юридическото лице, образуванието или структурата, посочено(а) в [параграф 2], относно решението си, включително относно основанията за включването му в списъка, като това се прави пряко, ако адресът е известен, или чрез публикуване на известие, за да се предостави възможност на физическото или юридическото лице, образуванието или структурата да представи възражения.

4. Когато има внесени възражения или когато има представени нови съществени доказателства, Съветът преразглежда решението си и уведомява физическото или юридическото лице, образуването или структурата за това“.

Ограничителни мерки, насочени срещу жалбоподателите

15 Веднага след приемането на Решение 2010/413 на 26 юли 2010 г. Съветът включва имената на жалбоподателите в списъка на лицата, образуванията и структурите в таблица I от приложение II към посоченото решение.

16 Вследствие на това с Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 195, стр. 25) имената на жалбоподателите са вписани в списъка на лицата, образуванията и структурите в таблица I от приложение V към Регламент № 423/2007. Приемането на Регламент за изпълнение № 668/2010 води до замразяването на средствата и на икономическите ресурси на жалбоподателите.

17 В Решение 2010/413 Съветът приема, че по отношение на Fulmen са налице следните основания: „Fulmen се свързва с инсталирането на електрическо оборудване на обекта Qom/Fordoo [Иран] в момент, в който за съществуването на този обект още не се знаеше“. В Регламент за изпълнение № 668/2010 е използвана следната формулировка: „Fulmen е участвало в инсталирането на електрическо оборудване на обекта Qom/Fordoo в момент, в който за съществуването на този обект още не се знаеше“.

18 Що се отнася до г-н Mahmoudian, и в Решение 2010/413, и в Регламент за изпълнение № 668/2010 е изложено следното основание: „Директор на Fulmen“.

19 С писмо от 28 юли 2010 г. Съветът уведомява Fulmen за включването на името му в списъка в приложение II към Решение 2010/413 и в този в приложение V към Регламент № 423/2007.

20 С писма съответно от 26 август и 14 септември 2010 г. г-н Mahmoudian и Fulmen искат от Съвета да преразгледа включването им в списъка в приложение II към Решение 2010/413 и в този в приложение V към Регламент № 423/2007. Освен това те приканват Съвета да им съобщи въз основа на какви доказателства е приел ограничителните мерки по отношение на тях.

21 Приемането на Решение 2010/644 не засяга вписването на имената на жалбоподателите в списъка в приложение II към Решение 2010/413.

22 Тъй като Регламент № 961/2010 отменя Регламент № 423/2007, наименованието на Fulmen е включено от Съвета в таблица Б, точка 13 от приложение VIII към Регламент № 961/2010, докато името на г-н Mahmoudian е включено в таблица А, точка 14 от същото приложение. Следователно от този момент финансовите средства на жалбоподателите се замразяват на основание член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010.

23 Що се отнася до вписването на Fulmen, в Регламент № 961/2010 се излагат следните основания: „Fulmen е участвало в инсталирането на електрическо оборудване на обекта Qom/Fordoo, преди съществуването му да бъде разкрито“. Що се отнася до г-н Mahmoudian, е изложено следното основание: „Директор на Fulmen“.

24 С писма от 28 октомври 2010 г. Съветът отговаря на писмата на жалбоподателите от 26 август и 14 септември 2010 г., като посочва, че след преразглеждане е отхвърлил молбата им за заличаване на имената им в списъка в приложение II към Решение 2010/413 и в този в приложение VIII към Регламент № 961/2010 (наричани по-нататък „спорните списъци“). Във

връзка с това той уточнява, че доколкото по случая няма нови доказателства, обосноваващи промяна в позицията му, предвидените в посочените текстове ограничителни мерки трябва да продължат да се прилагат по отношение на жалбоподателите. Съветът посочва освен това, че неговото решение за оставяне на имената на жалбоподателите в спорните списъци не се основава на други доказателства, освен изложените в основанията за тези списъци.

Производство и искания на страните

25 Жалбоподателите подават настоящите жалби в секретариата на Общия съд на 24 септември 2010 г.

26 С актове, подадени в секретариата на Общия съд на 17 януари 2011 г., Европейската комисия иска да встъпи в настоящите производства в подкрепа на Съвета. С определения от 8 март 2011 г. председателят на четвърти състав на Общия съд допуска встъпването.

27 С определение на председателя на четвърти състав на Общия съд от 15 ноември 2011 г. дела T-439/10 и T-440/10 са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение в съответствие с член 50 от Процедурния правилник на Общия съд.

28 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 23 ноември 2011 г.

29 В жалбите си жалбоподателите молят Общия съд:

— да отмени Решение 2010/413 и Регламент за изпълнение № 668/2010 в частите, които се отнасят до тях,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

30 В репликите си жалбоподателите разширяват обхвата на исканията си, като молят Общия съд:

— да отмени Решение 2010/644 и Регламент № 961/2010 в частите, които се отнасят до тях,

— да признае наличието на вредите, претърпени от тях в резултат на приемането на спорните актове.

31 Съветът и Комисията молят Общия съд:

— да отхвърли жалбите,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

32 В жалбите си жалбоподателите сочат четири правни основания. Първото правно основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране, на правото им на защита и на правото им на ефективна съдебна защита. Второто правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото, свързана с липсата на предварително решение на компетентен национален орган. Третото правно основание е изведено от грешка в преценката, що се отнася до участието на жалбоподателите в ядреното разпространение. Четвъртото правно основание е изведено от наличието на имуществени и неимуществени вреди, претърпени от жалбоподателите поради приемането на обжалваните актове.

33 В съдебното заседание жалбоподателите се отказват от второто правно основание и този отказ е отбелязан в протокола от посоченото съдебно заседание.

34 Съветът и Комисията оспорват основателността на посочените от жалбоподателите правни основания.

35 Преди да се пристъпи към преглед на изтъкнатите от жалбоподателите правни основания, следва да се разгледа допустимостта на някои от техните искания, правни основания и доводи.

По допустимостта

По допустимостта на искането за отмяна на Решение 2010/644 и на Регламент № 961/2010

36 Както се установява в точки 11 и 12 по-горе, след подаването на жалбите списъкът в приложение II към Решение 2010/413 е заменен с нов списък, приет с Решение 2010/644, а Регламент № 423/2007 е отменен и заменен с Регламент № 961/2010. Жалбоподателите искат да им бъде дадена възможност да променят първоначалните си искания, в смисъл че жалбите им се отнасят до отмяната на тези четири акта (наричани по-нататък заедно „обжалваните актове“).

37 В това отношение следва да се напомни, че когато дадено решение или регламент, което или който засяга пряко и лично даден частноправен субект, в хода на производството е заменен(о) с друг акт със същия предмет, той следва да бъде разглеждан като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да промени своите искания и правни основания. Наистина, да се задължава жалбоподателят да подаде нова жалба би било в противоречие с доброто правораздаване и с изискването за процесуална икономия. Освен това би било несправедливо, ако за да отговори на критиките, съдържащи се в жалба, подадена пред съда на Съюза срещу определен акт, съответната институция може да промени обжалвания акт или да го замени с друг и да се позовава в производството на тази промяна или замяна, за да лиши другата страна от възможността да разшири първоначалните си искания и правни основания спрямо последващия акт или да представи допълнителни искания и правни основания срещу него (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 23 октомври 2008 г. по дело People’s Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-256/07, Сборник, стр. II-3019, точка 46 и цитираната съдебна практика).

38 Следователно в настоящия случай съгласно тази съдебна практика трябва да бъдат уважени молбите на жалбоподателите и да се приеме, че към датата на приключване на устната фаза на производството жалбите им имат за предмет и отмяната на частите от Решение 2010/644 и от Регламент № 961/2010, които се отнасят до тях, както и да се позволи на страните да преформулират своите искания, правни основания и доводи в светлината на това ново обстоятелство, което за тях включва правото да представят допълнителни искания, правни основания и доводи (вж. по аналогия Решение по дело People’s Mojahedin Organization of Iran/Съвет, точка 37 по-горе, точка 47).

По допустимостта на второто искане на жалбоподателите и на четвъртото правно основание

39 Второто искане на жалбоподателите е Общият съд да признае, че вследствие на приемането на обжалваните актове те са претърпели вреди.

40 В съдебното заседание жалбоподателите поясняват, че второто им искане е за постановяване на установително решение и че в подкрепа на това е изложено четвъртото правно основание.

41 В процесуалното право на Съюза обаче не съществува правно средство за защита, което да позволява на съда да вземе становище посредством обща или принципна декларация (Решение на Общия съд от 15 декември 2005 г. по дело Infront WM/Комисия, T-33/01, Recueil, стр. II-5897, точка 171 и Определение на Общия съд от 3 септември 2008 г. по дело Cofra/Комисия, T-477/07, непубликувано в Сборника, точка 21). Ето защо второто искане и четвъртото правно основание следва да се отхвърлят, тъй като Общият съд явно не е компетентен да ги разгледа.

По допустимостта на изложения по дело T-439/10 довод, че Fulmen не е участвало на обекта Qom/Fordoo

42 По дело T-439/10 Съветът и Комисията поддържат, че преди стадия на репликата Fulmen не е отрекло конкретно участието си на обекта Qom/Fordoo. Следователно доводите му по този въпрос представлявали ново правно основание и поради това по силата на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник били недопустими.

43 Следва все пак да се отбележи, че в точка 3 от жалбата си Fulmen сочи, че „никога и по никакъв начин не е съдейства[ло] […] за дейности, свързани с ядрени програми или с балистични ракети в Иран“. Тази формулировка неизбежно предполага, че Fulmen оспорва участието си на обекта Qom/Fordoo, което е единственото действие, за което го упреква Съветът във връзка с участието му в разглежданите дейности.

44 Същият извод се налага с оглед на точки 30 и 31 от жалбата, в които Fulmen оспорва действителното съществуване и сериозността на изложените от Съвета причини за приемане на ограничителните мерки спрямо него. Наистина, твърдението за участие на Fulmen на обекта Qom/Fordoo е единствената причина, посочена от тази институция за включването му в спорните списъци.

45 При тези обстоятелства следва да се приеме, че в жалбата Fulmen оспорва, че действително е участвало на обекта Qom/Fordoo, от което следва, че доводите му по този въпрос не представляват ново правно основание по смисъла на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник.

46 Поради това повдигнатото от Съвета и Комисия възражение за недопустимост следва да се отхвърли.

По съществото на спора

По първото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, на правото на защита на жалбоподателите и на правото им на ефективна съдебна защита

47 Жалбоподателите поддържат, че отнасящите се до тях мотиви на обжалваните актове не са достатъчни, че в производството, довело да приемане на тези актове, е нарушено правото им на защита и че като не ги е уведомил за уличаващите ги доказателства, Съветът е нарушил и правото им на ефективна съдебна защита. По дело T-440/10 г-н Mahmoudian сочи също така, че не е бил уведомен лично за първите актове, с които са замразени финансовите му средства.

– По задължението за мотивиране

48 Задължението за мотивиране на увреждащия акт, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС, и по-специално в случая в член 24, параграф 3 от Решение 2010/413, в член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007 и в член 36, параграф 3 от Регламент № 961/2010, има за цел, от една

страна, да се даде на заинтересованото лице достатъчно информация, за да прецени дали актът е обоснован или евентуално има порок, който дава основание валидността му да се оспорва пред съда на Съюза, и от друга страна, да се даде възможност на този съд да упражни контрол за законосъобразността на този акт. Така закрепеното задължение за мотивиране представлява основен принцип на правото на Съюза, който не може да бъде дерогиран, освен поради императивни съображения. Поради това мотивите по принцип трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, тъй като неизлагането на мотиви не може да се поправи с факта, че заинтересованото лице узнава мотивите на акта в хода на производството пред съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, Сборник, стр. II-3967, точка 80 и цитираната съдебна практика).

49 При това положение, освен ако императивни съображения, отнасящи се до сигурността на Съюза или на неговите държави членки или до международните им отношения, не допускат предоставянето на определени доказателства, Съветът е задължен по силата на член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007 и на член 36, параграф 3 от Регламент № 961/2010 да запознае образуването, за което се отнася приетата съответно по силата на член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007 или по силата на член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010 мярка, с конкретните и специфични причини, поради които счита, че тази разпоредба е приложима по отношение на заинтересованото лице. Така той трябва да посочи фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната обосновка на мярката, и съображенията, които са наложили вземането ѝ (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 48 по-горе, точка 81 и цитираната съдебна практика).

50 Освен това мотивите трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. По-специално увреждащият акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 48 по-горе, точка 82 и цитираната съдебна практика).

51 В случая от мотивите към обжалваните актове се установява, от една страна, че на Fulmen са наложени ограничителни мерки, поради обстоятелството че е доставяло електрическо оборудване на обекта Qom/Fordoo, а от друга страна, че на г-н Mahmoudian са наложени ограничителни мерки в качеството му на директор на Fulmen.

52 Въпреки че са кратки, тези мотиви отговарят на изложените по-горе правила, установени от съдебната практика. Наистина, те позволяват на жалбоподателите да разберат за какви актове се упреква Fulmen и да оспорват или действителното им съществуване, или тяхната относимост. Изложените мотиви позволяват също така да се разбере, че на г-н Mahmoudian са наложени ограничителни мерки поради влиянието, което се предполага, че упражнява във Fulmen в качество си на директор на това дружество, какъвто се твърди, че е.

53 Освен това обстоятелството, че изложените мотиви са достатъчни, се потвърждава от съдържанието на жалбите. Всъщност доводите на жалбоподателите относно основателността на вписването им в спорните списъци, се отнасят точно до истинността на участието на Fulmen на обекта Qom/Fordoo и позицията на г-н Mahmoudian във Fulmen.

54 Жалбоподателите обаче сочат две допълнителни твърдения за нарушения.

55 От една страна, и Fulmen, и г-н Mahmoudian твърдят, че мотивите не се подкрепят от доказателства, което не им позволява да преценят не само обхвата на приетите спрямо тях мерки, но и тяхната основателност.

56 Въпросът за мотивите на спорните актове обаче е различен от въпроса за доказването на поведението, за което са упреквани жалбоподателите, а именно посочените в тези актове факти и тяхната квалификация като подкрепа за ядреното разпространение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, C-548/09 P, непубликувано в Сборника, точка 88).

57 Поради това въпросът дали мотивите към обжалваните актове се подкрепят от доказателства има значение в контекста на третото правно основание, изведено от грешка в преценката, що се отнася до участието на жалбоподателите в ядреното разпространение. За сметка на това той е ирелевантен в рамките на настоящото правно основание.

58 От друга страна, г-н Mahmoudian изтъква, че подробностите относно неговата личност, съдържащи се в мотивите към спорните списъци, са опорочени от множество грешки, по-специално той вече не бил директор на Fulmen.

59 В това отношение следва да се разграничат два вида сведения относно г-н Mahmoudian.

60 Така, от една страна, що се отнася до сведенията за идентифициране на г-н Mahmoudian, а именно сведенията за паспорта и натурализирането му, обстоятелството, че той е подал жалба пред Общия съд, потвърждава, че той е разбрал, че обжалваните актове го засягат. Също така г-н Mahmoudian не представя доводи, за да установи, че неточностите в съответните сведения, които впрочем Съветът не оспорва, са затруднили разбирането на доказателствата, които Съветът е възприел срещу него. При тези обстоятелства няма основание да се приеме, че е налице нарушение на задължението за мотивиране по отношение на тези неточности.

61 От друга страна, като оспорва, че е директор на Fulmen, г-н Mahmoudian оспорва истинността на фактите, установени от Съвета срещу него. Подобно на установеното в точка 56 по-горе обаче, въпросът за твърдяната непълнота на мотивите към обжалваните актове е различен от въпроса за обосноваността им (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 7 ноември 1997 г. по дело Cipeke/Комисия, T-84/96, Recueil, стр. II-2081, точка 47), така че доводът, изведен от това, че г-н Mahmoudian вече не е директор на Fulmen, е ирелевантен в рамките на настоящото правно основание.

62 С оглед на изложеното твърдението за нарушение на задължението за мотивиране следва да се отхвърли като отчасти неоснователно и отчасти ирелевантно.

– По обстоятелството, че г-н Mahmoudian не е бил уведомен лично за Решение 2010/413 и за Регламент за изпълнение № 668/2010

63 Г-н Mahmoudian поддържа, че не е бил уведомен лично за първите актове, с които са замразени финансовите му средства, а именно Решение 2010/413 и Регламент за изпълнение № 668/2010, а те са публикувани единствено в *Официален вестник на Европейския съюз*.

64 В това отношение в член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007, в сила в момента на приемане на Регламент за изпълнение № 668/2010, задължава Съвета да укаже индивидуалните и специфични причини, обосноваващи решенията, взети в съответствие с член 7, параграф 2 от посочения регламент, и да ги доведе до знанието на съответните лица, образувания или структури. Аналогична разпоредба се съдържа в член 24, параграф 3 от Решение 2010/413.

65 Макар по принцип Съветът да е длъжен да изпълни задължението, предвидено в член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007, чрез лично уведомление, посочената разпоредба не предвижда никаква конкретна форма за това, тъй като тя посочва единствено задължение за „довежда[не] до знанието“ на заинтересованото лице на причините за вписването му в спорните списъци (вж. в този смисъл Решение от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 56 по-горе, точки 52 и 56). По аналогия член 24, параграф 3 от Решение 2010/413 предвижда само че Съветът „уведомява […] за своето решение“.

66 При тези обстоятелства е важно да се осигури полезното действие на съответните разпоредби (вж. по аналогия Решение от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 56 по-горе, точка 56).

67 В конкретния случай не се оспорва, че г-н Mahmoudian не е бил уведомен лично за Решение 2010/413 и за Регламент за изпълнение № 668/2010. Страните обаче имат разногласия по въпроса дали адресът на г-н Mahmoudian е бил известен на Съвета и евентуално дали той е бил длъжен служебно да го издири.

68 Следва обаче да се отбележи, че независимо че не е бил уведомен лично, г-н Mahmoudian е бил в състояние да съобщи на Съвета забележките си относно приемането на ограничителните мерки спрямо него с писмо от 26 август 2010 г., тоест в определения за това срок. Също така в предвидения срок той подава жалба пред Общия съд за отмяна на Решение 2010/413 и на Регламент за изпълнение № 668/2010. Освен това той не сочи конкретни доводи, за да докаже, че липсата на лично уведомяване за съответните актове е затруднила защитата му срещу Съвета в административното производство или в производството пред Общия съд.

69 При тези обстоятелства следва да се приеме, че независимо дали адресът на г-н Mahmoudian е бил известен на Съвета или той е бил длъжен да го издири, неспазването на задължението, предвидено в член 24, параграф 3 от Решение 2010/413 и в член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007, не е попречило на г-н Mahmoudian да узнае индивидуалните и специфични причини за приетите спрямо него ограничителни мерки. Следователно обстоятелството, че г-н Mahmoudian не е бил уведомен лично за Решение 2010/413 и за Регламент за изпълнение № 668/2010, в случая не може да обоснове отмяната на тези актове.

70 Поради това доводите на г-н Mahmoudian по този въпрос следва да се отхвърлят като ирелевантни.

– По принципа за спазване на правото на защита

71 Съгласно постоянната съдебна практика във всяко производство срещу субект, което може да завърши с увреждащ го акт, спазването на правото на защита, и по-специално на правото на изслушване, представлява основен принцип на правото на Съюза и трябва да бъде гарантирано дори при липсата на каквато и да било правна уредба относно съответното производство (вж. в този смисъл Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 48 по-горе, точка 91).

72 Принципът за спазване на правото на защита изисква, от една страна, заинтересованият субект да бъде уведомен за установените в негов ущърб обстоятелства, на които се основава увреждащият го акт. От друга страна, трябва да му се предостави възможност да изрази ефективно своето становище по тези обстоятелства (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, Recueil, стр. II-4665, наричано по-нататък „Решение по дело „OMPI“, точка 93).

73 В самото начало Съветът и Комисията оспорват приложимостта в настоящия случай на принципа за спазването на правото на защита. Като се позовават на Решение на Общия съд от 19 май 2010 г. по дело Tay Za/Съвет (T-181/08, Сборник, стр. II-1965, точки 121—123), те изтъкват, че на

жалбоподателите са наложени ограничителни мерки не поради извършвани от тях дейности, а поради принадлежността им към обща категория лица и образувания. Поради това спрямо жалбоподателите не е образувано производство по приемане на ограничителни мерки по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 71 по-горе, и при това положение те не могат — или най-малкото могат само в ограничена степен — да се позоват на правото на защита.

74 Тези доводи не могат да бъдат приети.

75 Всъщност, от една страна, от мотивите към обжалваните актове е видно, че приемането на ограничителни мерки спрямо жалбоподателите се обосновава с твърдяното участие на Fulmen на обекта Qom/Fordoo и с влиянието, което упражнявал г-н Mahmoudian във Fulmen. В този смисъл, за разлика от случая, по който е постановено Решение по дело Tay Za/Съвет, точка 73 по-горе, на жалбоподателите са наложени ограничителни мерки, тъй като се предполага, че самите те са участвали в ядреното разпространение, а не поради принадлежността им към общата категория лица и образувания, свързани с Ислямска република Иран.

76 Следователно изложеното в точки 121—123 от Решение по дело Tay Za/Съвет, точка 73 по-горе, не може да се приложи съответно в настоящия случай.

77 От друга страна, при всички положения член 24, параграфи 3 и 4 от Решение 2010/413, член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007 и член 36, параграфи 3 и 4 от Регламент № 961/2010 предвиждат разпоредби, гарантиращи правото на защита на образуванията, на които са наложени ограничителни мерки, приети съгласно тези текстове. Спазването на това право е предмет на контрол от съда на Съюза (Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 48 по-горе, точка 37).

78 При тези обстоятелства следва да се приеме, че в настоящия случай жалбоподателите могат да се позовават на принципа на спазване на правото на защита.

79 В това отношение жалбоподателите изтъкват, че при приемането на Решение 2010/413 и на Регламент за изпълнение № 668/2010 Съветът не им е съобщил уличаващите доказателства и не им е дал възможност да изразят ефективно становището си.

80 Съгласно съдебната практика, що се отнася до първия акт, с който се замразяват финансовите средства на образувание, съобщаването на уличаващите доказателства трябва да се извърши или едновременно с приемането на съответния акт, или възможно най-скоро след посоченото приемане. При поискване от съответното образувание то има право също така да изрази становището си по тези доказателства след приемането на акта (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точка 342 и Решение по дело „OMPI“, точка 72 по-горе, точка 137).

81 В конкретния случай приемането на първите актове, с които са замразени финансовите средства на жалбоподателите, а именно Решение 2010/413 и Регламент за изпълнение № 668/2010, е съобщено лично на Fulmen на 28 юли 2010 г. Що се отнася до г-н Mahmoudian, от точки 67—69 по-горе е видно, че липсата на лично уведомяване за съответните актове не му е попречила да узнае индивидуалните и специфични причини за приемането на ограничителни мерки спрямо него, от което следва, че това обстоятелство не е засегнало неговото право на защита.

82 Що се отнася до съдържанието на уведомлението за уличаващите доказателства, жалбоподателите сочат, че независимо от исканията в писмата им от 26 август и 14 септември 2010 г., Съветът не ги е уведомил за доказателствата, и по-специално за документите, въз основа на които е приел ограничителните мерки спрямо тях.

83 В това отношение Съветът указва в своите отговори на споменатите по-горе писма, че в преписката не се съдържат други доказателства освен изложените в обжалваните актове.

84 Обратно на това, което твърдят жалбоподателите, това указване не представлява нарушение на тяхното право на защита. Наистина, Съветът не е затруднил защитата на жалбоподателите, като е скрил наличието или съдържанието на доказателствата, на които е основал своите твърдения. Обратно, като е приел, че в преписката не е налице никакво допълнително съществено доказателство, той е дал възможност на жалбоподателите да се позоват на това обстоятелство, както те правят в третото правно основание.

85 Що се отнася до правото на жалбоподателите да изразят надлежно становището си, следва да се отбележи, че след приемането на първите актове, с които се замразяват финансовите средства на жалбоподателите на 26 юли 2010 г., те изпращат до Съвета писмата от 26 август и от 14 септември 2010 г., в които излагат доводите си и искат приетите спрямо тях ограничителни мерки да бъдат отменени. Съветът отговаря на тези писма на 28 октомври 2010 г. Поради това няма основание да се приеме, че е налице нарушение на правото на жалбоподателите да изразят надлежно становището си.

86 При тези обстоятелства твърдението за нарушение на правото на защита на жалбоподателите следва да се отхвърли като неоснователно.

– По правото на ефективна съдебна защита

87 Принципът на ефективна съдебна защита представлява общ принцип на правото на Съюза, който произтича от общите конституционни традиции на държавите членки, закрепен е в членове 6 и 13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, съставена в Рим на 4 ноември 1950 г., както и в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ C 303, 2007 г., стр. 1). Ефикасността на съдебния контрол предполага, че съответният орган на Съюза е длъжен, в рамките на възможното, да уведоми съответния субект за съображенията за ограничителна мярка или в момента на приемането на мярката, или поне в най-кратки срокове след това, за да позволи на съответния субект да упражни своевременно правото си на обжалване. Всъщност спазването на това задължение за уведомяване за посочените съображения е необходимо както за да позволи на адресатите на ограничителните мерки да защитят правата си при възможно най-добрите условия и да решат, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезират съда на Съюза, така и за да предостави на този съд пълна възможност за упражняване на контрол за законосъобразността на разглеждания акт, което е негово задължение (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 80 по-горе, точки 335—337 и цитираната съдебна практика).

88 В конкретния случай, първо, от точки 51—62 по-горе е видно, че в обжалваните актове се съдържат достатъчно точни сведения относно мотивите за приемане на ограничителните мерки спрямо жалбоподателите.

89 На следващо място, Fulmen е уведомено лично за тези мотиви. Що се отнася до г-н Mahmoudian, от точки 67—69 е видно, че липсата на лично уведомяване за Решение 2010/413 и за Регламент за изпълнение № 668/2010 не е засегнала процесуалните му права, сред които и правото на ефективна съдебна защита.

90 Накрая, Общият съд може в пълна степен на упражни своя контрол върху законосъобразността на обжалваните актове.

91 При тези обстоятелства твърдението за нарушение на правото на жалбоподателите на ефективна съдебна защита следва да се отхвърли като неоснователно.

92 С оглед на гореизложеното първото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По третото правно основание, изведено от грешка в преценката, що се отнася до участието на жалбоподателите в ядреното разпространение

93 С третото си правно основание жалбоподателите сочат, че Съветът е допуснал грешка в преценката, като е заключил, че те са подпомагали ядреното разпространение.

94 Жалбоподателите представят два довода в подкрепа на становището си. С първия довод, изложен по двете дела, те оспорват участието на Fulmen на обекта Qom/Fordoo и поддържат, че Съветът не е доказал твърденията си по този въпрос.

95 Съветът поддържа, че Fulmen е участвало в инсталирането на електрическо оборудване на обекта Qom/Fordoo. В съдебното заседание Съветът добавя, че от него не може да се изисква да докаже това твърдение. Всъщност според Съвета контролът на съда на Съюза трябва да се сведе до проверка дали посочените за обосноваване на приетите ограничителни мерки мотиви са „правдоподобни“. В случая това било така, като се има предвид, че Fulmen е дружество, което отдавна извършва дейност на иранския пазар на електрическото оборудване и което разполага със значителен капацитет.

96 В това отношение трябва да се припомни, че съдебният контрол за законосъобразност на акт за приемане на ограничителни мерки спрямо даден субект включва и преценката на фактите и обстоятелствата, които се изтъкват, за да го обосноват, както и проверката на доказателствата и данните, на които се основава тази преценка. В случай на оспорване задача на Съвета е да представи тези доказателства с оглед на проверката им от съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 48 по-горе, точки 37 и 107).

97 В този смисъл, обратно на твърденията на Съвета, контролът за законосъобразност, който трябва да бъде упражнен в случая, не се свежда до проверка на абстрактната „правдоподобност“ на посочените мотиви, а трябва да включва и въпроса дали последните се подкрепят надлежно от конкретни доказателства и данни.

98 Съветът не може също така да твърди, че не е длъжен да представи такива доказателства.

99 В това отношение Съветът поддържа, на първо място, че ограничителните мерки спрямо жалбоподателите са приети по предложение на държава членка в съответствие с предвидената в член 23, параграф 2 от Решение 2010/413 процедура. Това обстоятелство обаче по никакъв начин не се отразява на факта, че обжалваните актове са актове на Съвета, който следователно трябва да се увери, че приемането им е обосновано, като евентуално поиска от съответната държава членка да му представи необходимите за тази цел доказателства и данни.

100 На второ място, Съветът не може да се позовава на факта, че съответните доказателства произхождат от поверителни източници и следователно не могат да бъдат оповестени. Всъщност, макар посоченото обстоятелство евентуално да може да обоснове ограничения по отношение на съобщаването на тези доказателства на жалбоподателите или на техните адвокати, това не се отразява на факта, че предвид основната роля на съдебния контрол в контекста на приемането на ограничителни мерки съдът на Съюза трябва да може да контролира законосъобразността и обосноваността на такива мерки, без да може да му се противопоставя тайната или поверителността на използваните от Съвета доказателства и данни (вж. по аналогия Решение по дело „OMPI“, точка 72 по-горе, точка 155). Освен това Съветът няма право да основава акт за приемане на ограничителни мерки на данни или на материали в преписката, съобщени от държава членка, ако тази държава членка не желае да разреши тяхното съобщаване на

юрисдикцията на Съюза, на която е поверено да упражнява контрола за законосъобразност на това решение (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 4 декември 2008 г. по дело People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-284/08, Сборник, стр. II-3487, точка 73).

101 На трето място, Съветът греши, като твърди, че от него не може да се иска да докаже участието на образувание в ядреното разпространение, предвид тайния характер на съответните действия. От една страна, самият факт, че приемането на ограничителните мерки е предложено на основание член 23, параграф 2 от Решение 2010/413, предполага, че съответната държава членка или върховният представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност, в зависимост от случая, разполага с доказателства или данни, които според нея или него установяват, че съответното образувание участва в ядреното разпространение. От друга страна, евентуалните затруднения на Съвета, когато опитва да докаже това участие, могат в зависимост от случая да повлияят върху степента на доказване, която се изисква от него. Те обаче не могат да го освободят напълно от доказателствата тежест, която му е възложена.

102 Що се отнася до преценката на конкретния случай, Съветът не е представил никакви данни или доказателства в подкрепа на посочения в обжалваните актове мотив. Както по същество сам признава, той се е основал само на недоказани твърдения, че Fulmen инсталирало електрическото оборудване на обекта Qom/Fordoo, преди съществуването му да бъде разкрито.

103 При тези обстоятелства следва да се приеме, че Съветът не е доказал, че Fulmen е участвало на обекта Qom/Fordoo, и поради това третото правно основание да се уважи, без да е необходимо да се разглежда вторият довод, изтъкнат от г-н Mahmoudian по дело T-440/10 относно позицията му във Fulmen.

104 Доколкото в обжалваните актове Съветът не е посочил други обстоятелства, обосноваващи приемането на ограничителни мерки спрямо Fulmen и г-н Mahmoudian, посочените актове следва да се отменят в частите, които се отнасят до жалбоподателите.

105 Що се отнася до действието във времето от отмяната на обжалваните актове, следва, на първо място, да се отбележи, че вследствие на отмяната на Регламент № 423/2007, осъществена с Регламент № 961/2010, Регламент за изпълнение № 668/2010, който изменя списъка в приложение V от Регламент № 423/2007, вече не поражда правно действие.

106 На следващо място, по отношение на Регламент № 961/2010 трябва да се напомни, че по силата на член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, в отклонение от член 280 ДФЕС решенията на Общия съд, с които даден регламент се обявява за недействителен, влизат в сила едва с изтичането на срока за обжалване, посочен в член 56, първа алинея от споменатия статут, или, ако в този срок е подадена жалба, от момента на отхвърлянето на последната. Следователно Съветът разполага със срок от два месеца, към който се прибавя срокът за отдалеченост от десет дни, считано от момента на връчване на настоящото решение, за да поправи установеното нарушение, като евентуално приеме нови ограничителни мерки срещу жалбоподателите. В случая опасността да се засегне сериозно и необратимо ефикасността на наложените с Регламент № 961/2010 ограничителни мерки не изглежда достатъчно голяма, предвид съществения отражение на тези мерки върху правата и свободите на жалбоподателите, за да обоснове запазването на последиците на посочения регламент спрямо жалбоподателите за период, който превишава предвидения в член 60, втора алинея от Статута на Съда (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 16 септември 2011 г. по дело Kadio Morokro/Съвет, T-316/11, непубликувано в Сборника, точка 38).

107 Накрая, що се отнася до действието във времето от отмяната на Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, следва да се напомни, че съгласно член 264, втора алинея ДФЕС Общият съд определя, ако счете за необходимо, последиците на отменения акт, които трябва да се считат за окончателни. В случая обстоятелството, че отмяната на Регламент 961/2010 и отмяната на

Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, пораждат действие на различни дати, би могло сериозно да засегне правната сигурност, тъй като с тези два акта се налагат идентични мерки по отношение на жалбоподателите. Ето защо за жалбоподателите последиците от Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, трябва да се запазят до момента, в който отмяната на Регламент № 961/2010 породи действие (вж. по аналогия Решение по дело Kadio Morokro/Съвет, точка 106 по-горе, точка 39).

По съдебните разноски

108 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е направил искане за осъждането на Съвета и Съветът е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

109 Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от същия правилник институциите, които са встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Поради това Комисията понася направените от нея разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отменя в частите, които се отнасят до Fulmen и до г-н Fereydoun Mahmoudian:

— **Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС,**

— **Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран,**

— **Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413,**

— **Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007.**

2) Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, запазва действието си по отношение на Fulmen и г-н Mahmoudian до момента, в който отмяната на Регламент № 961/2010 произведе действие.

3) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

4) Съветът на Европейския съюз понася направените от него съдебни разноски, както и съдебните разноски, направени от Fulmen и от г-н Mahmoudian.

5) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 21 март 2012 година.

Подписи